

Ara fa un any...

Què diries avui veient les desoladores derives a les quals dirigeixen el país? Veient com cauen i desapareixen, un darrere l'altre, els drets pels que tu, el teu pare i el pare del teu pare van lluitar?

JOAN-MARC MIRALLES | ACTUALITZADA EL 06/07/2016 23:30

Ara fa un any que ens vas deixar. Vas marxar igual que com vas viure, lluitant fins al final, fidel a unes idees i a uns ideals que per tu eren innegociables. Recordo com fins als últims moments les nostres converses sempre acabaven en la política, tu sempre intentant imposar el teu radicalisme raonat que a mi sovint m'agradava moderar. Des del llit de l'hospital, no deixaves de demanar pel que passava al país, no desconnectaves, malgrat el dolor, perquè sempre havies cregut que primer anava el bé comú abans del destí individual.

En aquell moment ja t'indignava l'egoisme que demostraven els dirigents. Què diries avui? Què diries veient com està la nostra estimada Andorra un any després? Com tu ja entreveies aleshores, la situació no ha millorat, i aquell egoisme, que anteposa els interessos personals i particulars abans dels del país, ha esdevingut el pa de cada dia del govern de DA. Estic convençut que la teva indignació seguiria ben viva i ens animaries a no deixar de lluitar per canviar les coses, a no deixar-nos vèncer per les maquinàries de certs partits o el màrqueting polític sempre omnipresent i a seguir defensant els més febles i l'interès general.

Ara fa un any, la fragilitat del teu cos contrastava molt amb la força de la teva ment. Creies amb el que deies, i tenies, més que mai, les idees clares de cap on s'havia d'anar. Tu arribaves al final d'un camí on havies seguit les passes del teu pare, i m'ensenyaves cap on calia que jo seguís les teves. No eren reflexions fruit del moment, ni de les modes, sinó hereves d'una tradició d'humanisme, de democràcia, de llibertat i de solidaritat. T'agradava recordar-me d'on veníem i d'on venien, perquè no s'ha d'oblidar mai el passat per construir un futur sòlid. Però també eres conscient que el món sempre està canviant i que els discursos s'han d'adaptar als temps, això sí, sempre mantenint el rumb.

Què diries avui veient les desoladores derives a les quals dirigeixen el país? Veient com cauen i desapareixen, un darrere l'altre, els drets pels que tu, el teu pare i el pare del teu pare van lluitar? Va costar tant aconseguir-los que alguns, fins i tot, es van pagar amb sang. Eren la vostra herència, una gran herència, i avui en dia ja en queda ben poc. Però tu no eres dels que es desanimaven fàcilment i sempre trobaves les paraules justes, l'exemple que calia, per esperonar els ànims dels que t'escoltaven. Sovint penso amb tu i amb el que vas viure per guardar

l'esperança en aquestes hores fosques de la nostra història. Si vosaltres vau poder vèncer aquelles adversitats i aconseguir aquelles fites, nosaltres no hem de deixar que els obstacles que tenim al davant ens semblin insuperables.

Sempre em deies de mirar més enllà del dia a dia, de tenir la vista cap a l'horitzó i cap a un objectiu que estava molt per sobre de nosaltres. Nosaltres passem, però aquesta terra ha de perdurar, com segueixen perdurant totes aquelles idees que defensaves amb tant d'amor i amb tanta passió. No les oblidem, no t'oblidem. Seguirem treballant, seguiré treballant, perquè mai deixin de ser presents en la nostra manera de pensar i de fer, com tu ho vas fer, Papa.